

BIBLIOTEKA
SHTETIT

314-1

q. 98

FAHREDIN
GUNGA

FLAKA E FJALES

Poezi

814-1
895

FAHREDIN GUNGA

FLAKA E FJALËS

— Poezi nga Kosova —

12418

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

POEMA PËR ATA,

*Të rinjve të vendlindjes sime
të ramë në Luftën Nacionalçli-
rimtare.*

Mbi dritare
nata derdh qetësinë.
. . . Në koridor
hapat randë tingëllojnë
dhe në zemër
futin frikë e trishtim.

Në sytë
e mbyllun kalojnë
kujtime me kujtim. . .

— O, ju njoh,
të gjithëve ju njoh:
njerëz,
shokë,
pjesë e trupit tim!
Shumë herë

kemi andrrue
për jetë,
për agim!..
... Tash, vene
dorën në zemër
dhe pyete veten:
a ka
vdekje ma të mirë
se me vdekë
për liri?

II

Ibri derdhët në qetësi. Gjëmon.
Nata ikë. Në zemër të lëndueme
mbesin gjurmat e saja. Kalon
si bishë e egërsueme...

Zveçanin e puth agimi
me rrezet e para, si nana fëminë.
— O zemra të ndryeme nga mjerimi,
kur keni me e gëzue Lirinë?

— O shok,
ndigjom:
i ri jam,

ende s'ia kam thithë
nektarin rinisë;
ende ashti im i njomë
derdh tambël
si i fëmisë.

O, ende
veç shtambëdhetë herë
lulen e kam pa
tue lulzue —
e sot,
e sot
do të vdes

si zogu pa krahë,
kur del së pari me fluturue...

Ndigjom':
kam lindë
ku pëlçet zemra e gurit,
ku tokës i vjen era,
në votrën e ngjyeme
me blozën e jetës,
në ngjyrën e skamjes.

III

— O Diell,
kur kemi me u nxe me rrezet
tueja, na — njerëz që fati na gjet
në tela; na — brezi ndër breza
më të shkallmuem që jemi;
na — që mbi kurriz tonë ka ra
barra e shekujve?.. Jo, s'kemi
qenë të verbët — kemi pa
atë që asht ma e poshtër te njeriu,
atë — që në çdo kand jete mbiu:
vdekje,
vujejtje,
vorfni...

O, lëshona rrezet tueja,
syt' le të kallen!
Se ti je i lirë,
se je
zemër prej zjarri...

E për ne
larg asht Liria,
sa ti —
sa zemra jote,

që vlon e kallun
në gjoksin tand,
dhe ta kemi lakmi.

.....

Kalojnë
shoku me shok
në mendime,
dhe hapat
randë shkelin
në tokë...

— O, Dhe,
damarët e tu t'i njoh,
sepse gjaku im,
i shokëve të mi,
nëpër to ecë;

zembrën tande
ta di,
si timen,
sepse ia kam thithë
kokërrzat e gjakut
kur rinia ime
errësohej në gjinin tand,
kur jeta ime
shkymej në gjinin tand

për një kore bukë,
për një gëzim jetel!

Na jemi shokë të vjetër,
e të njoh,
si ti
që më njeh mue,
kur këngën e skamjes,
kur këngën e robnisë,
tue të gërbye
me djersën time
ta kam këndue.
Na jemi shokë
edhe ma tepër
kur gjaku ynë
çel gurrën e re
mbi fytyrën tande,
kur shtrydhim krahnorin tand
si gjithmonë,
se vetëm na së pari
ta kemi thithë virgjininë,
me syt' tanë.
me buzët tona;
sepse kemi shkri
mineralin e jetës
me ty
dhe do të vdesim në ty...

Ibri
në vedi qan
dhe fladi
pikllueshëm veson...

— O, pse, Ibër, vajton
kur prap po të shohim,
kur prap po i kthjellojmë sytë
në kaltrimin tand —
kur po e shuajmë etjen
që kemi pasë
për ty,
si për nanën,
si për jetën?

Ti qan
e na jemi krenarë
që ndoshta
pranë teje
jetën kemi me e lanë...

...Edhe kur të vdesim,
edhe kur të vdesim,
o vëlla,
legjendën
që po thuret për ne

mbaje në gjinin tand,
me shtresat e kristalit të syve të tu;
dhe atëherë,
kur ardhmënia
freskohet n'ujin tand,
kallxoja zemrën
dhe le t'ju kuqen buzët...
...Ecin
dhe mendojnë...

— O, Liri,
e ngrohtë je sa Dielli,
dhe je zemra e tokës,
je zemra e gurit,
je gjak
e jetë,

kur për ty po vdesim,
kur për ty po i lamë
dëshirat tona,
shpresat tona!

Liri,
e ambël je, si flladi i pranverës
dhe, kur lind nga gjaku,